

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **H. K.**
státní příslušnost Turecká republika
zastoupený advokátkou Mgr. Martinou Šamlotovou
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2024, č. j. OAM-1448/ZA-ZA11-VL13-2023, o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou ze dne 14. 3. 2024 brojil žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2024, č. j. OAM-1448/ZA-ZA11-VL13-2023 (dále též jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný posoudil jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany jako nepřípustnou ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. První žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce již v roce 2022. Rozhodnutím ze dne 2. 12. 2022, č. j. OAM-685/ZA-ZA10-2022, žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, §13, §14, § 14a § 14b zákona o azylu. Proti uvedenému rozhodnutí brojl žalobce žalobou, kterou Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 31. 5. 2023, č. j. 41 Az 3/2023-34, zamítl. Rozhodnutí Krajského soudu v Brně potvrdil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 9. 2023, č. j. 8 Azs 144/2023-28.
3. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce dne 23. 10. 2023 podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a dne 26. 10. 2023 poskytl žalovanému údaje k žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedl, že se hlásí ke kurdské národnosti, je nepraktikujícím muslimem. Podporuje politickou stranu HEDEP, chodil na protesty, meetingy, ale již v roce 2016 nebo 2017. Přesně si nepamatuje, kdy to bylo. Do České republiky vycestoval na základě zaměstnaneckého víza letecky. K důvodu žádosti o mezinárodní ochranu sdělil, že v Turecku nemají turečtí občané rádi Kurdy a vztahy mezi těmito skupinami se vyostřují. Žalobce se obával, že kdyby přijel do Turecka, tak „mě ihned pošlou na základní vojenskou službu“. Uvedl, že v České republice má obchod a chce zde zůstat, neboť si v této zemi zařídil život. Dále uvedl, že v předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany uváděl stejné důvody, proč by mu měla být mezinárodní ochrana udělena.
4. Krajský soud zjistil, že žalovaný v rámci správního řízení shromáždil tyto podklady: Turecko, Informace MZV ČR ze dne 30. 9. 2022, č. j. 125094-8/2022-LPTP, Turečtí občané Kurdského původu, Turecko, Informace OAMP, ze dne 4. 8. 2023: Bezpečnostní a politická situace v zemi, stav k srpnu 2023.
5. Do protokolu o seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 5. 2. 2023 žalobce uvedl jako novou skutečnost, že skoro jeden měsíc má českou přítelkyni a od října 2023 svou obchodní společnost. Předložil dva diplomy z tureckých univerzit a výpis z obchodního rejstříku týkající se jeho společnosti.
6. Dne 8. 2. 2024 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, ve kterém uvedl, že žalobce v opakované žádosti o mezinárodní ochranu uvádí naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Turecka opětovně vrátit jako uváděl v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu, tj. problémy, které má ve vlasti kvůli své údajně Kurdské národnosti. Žalovaný připomněl, že těmito důvody žádosti o mezinárodní ochranu se žalovaný již detailně zabýval v rámci předchozího správního řízení a neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se dále zabýval novým důvodem podání žádosti, kterým byla obava z návratu do vlasti kvůli následnému nástupu na základní vojenskou službu. Měl za to, že tento důvod mohl a měl žalobce uvést již v první žádosti o mezinárodní ochranu a je důsledkem žalobcova vlastního zavinění, že tato skutečnost nebyla předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Žalovaný se také zabýval tím, že má žalobce vztah s občankou České republiky a podniká. Tyto nové skutečnosti se dle žalovaného netýkají změny situace v zemi jeho původu, důvodů odchodu z vlasti ani prezentovaných problémů, které měl ve vlasti mít, ani důvodů, pro něž by měl mít jakékoli obavy při návratu do vlasti. Uvedené skutečnosti nesvědčí o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu a že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný taktéž zkoumal, jak se změnila situace v Turecku od doby rozhodnutí o první žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný uzavřel, že v Turecku nedošlo od doby, kdy byla první

žádost žalobce o mezinárodní ochranu meritorně posouzena, k žádné změně, která by představovala novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Opakovanou žádost žalobce tedy žalovaný hodnotil jako nepřipustnou a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil.

III. Obsah žaloby

7. Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce včasnou žalobu, v níž navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
8. Žalobce namítal, že kromě důvodů uvedených ve své předchozí žádosti, na kterých při pohovoru setrval, nově uvedl, že se vztahy mezi etnickými Kurdy a Turky vyostřují a že nechce být odeslán na základní vojenskou službu. Dále žalobce doplnil své osobní důvody znemožňující odchod do vlasti, a to existenci obchodu v České republice a vztah s přítelkyní, občankou České republiky. Žalovaný žádost žalobce posoudil jako opakovanou, byť žalobce uvedl nové důvody, které při přechodím podání žádosti neuvedl.
9. Žalobce v žádosti o mezinárodní ochranu namítal „vyostření vztahů mezi kurdskou menšinou a tureckou většinou“, přičemž správní orgán I. stupně nezjišťoval, o jaké vyostření vztahů mezi obyvateli Turecka by se mělo jednat. Na toto tvrzení žalobce pak navazoval i další důvod pro podání žádosti o mezinárodní ochranu, a to že žalobce odmítá nastoupit na základní vojenskou službu. Žalobce zdůraznil, že neodmítá nastoupit na základní vojenskou službu z důvodu své nechuti k výkonu vojenských povinností, ale z důvodu své příslušnosti ke kurdskému etniku, protože jeho příslušníci jsou při výkonu vojenské služby diskriminováni a ponižováni. Základní vojenská služba je vedena v nepřátelské atmosféře vůči Kurdům, kteří jsou po desetiletí považováni za jedno z největších ohrožení bezpečnosti Turecka, čemuž odpovídá i současná rétorika stávajícího prezidenta Turecka. Na Kurdy, kteří se odmítají začlenit do turecké většinové společnosti, je nahlíženo jako na teroristy a původce bezpečnostního rizika. Žalovaný se ovšem obavou žalobce z nástupu na základní vojenskou službu nijak nezabýval, neshromáždil žádné nezávislé zprávy, které by mapovaly přístup a zacházení s Kurdy vykonávajícími základní vojenskou službu. Žalobce má tedy obavu, že by mu v případě nutnosti nastoupení na základní vojenskou službu hrozilo pronásledování dle § 12 písm. b) zákona o azylu z důvodu příslušnosti ke kurdské menšině žijící v Turecku. Žalovaný se tímto důvodem sděleným žalobcem při pohovoru nijak nezabýval a nepostupoval tak v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., protože nezjistil stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti.

IV. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 12. 4. 2024 odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2023, sp. zn. 4 Azs 166/2023, který se týkal břemene tvrzení v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedl, že pokud žadatel o mezinárodní ochranu neuvede všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, aniž by mu v tom bránil nějaký objektivní důvod, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemene tvrzení mohl zhojit podáním opakované žádosti o mezinárodní ochranu (shodně např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 151/2005-86 či č. j. 9 Azs 36/2010-76). Krajský soud má povinnost při přezkoumání rozhodnutí o opakované žádosti o mezinárodní ochrany toliko zjišťovat, zda byly dány podmínky pro

zastavení řízení. Důvody uváděnými žadatelem se má krajský soud zabývat pouze z toho hlediska, zda žadateli byly známy v době jeho první žádosti, a zda je tedy mohl uvést či zda mu v tom bránily objektivní důvody. Věcné projednání opakované žádosti o mezinárodní ochrany je třeba vykládat restriktivně, aby byl respektován princip právní jistoty, jehož výrazem je překážka věci pravomocně rozhodnuté.

11. Žádost, o které žalovaný rozhodoval napadeným rozhodnutím, byla již druhá v pořadí. Žalovaný v ní uvedl stejné motivy odchodu z vlasti a neochoty se do Turecka vrátit, jako uváděl v průběhu řízení o první žádosti. Žalobce opětovně namítal problémy, které má kvůli své kurdské příslušnosti; těmito důvody se žalovaný již podrobně zabýval v předchozím řízení a rozhodnutí. Nově uváděnou skutečnost, tedy obavy z nástupu na vojenskou službu v zemi původu, mohl žalobce namítat již v první žádosti, jelikož mu už v té době byla známa. Žalobce tak sám zavinil, že se v při přezkumu první žádosti tímto důvodem žalovaný nezabýval. Další nově sdělený důvod, a to, že má žalobce v České republice přítelkyni, se netýká změny situace v zemi původu, důvodů jeho odchodu z vlasti, ani žalobcem prezentovaných problémů, které by měl ve vlasti mít.
12. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl, jelikož je nedůvodná.

V. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud v Ostravě přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 32 odst. 9 zákona o azylu. V napadeném rozhodnutí krajský soud nezjistil takové vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez návrhu nebo které by způsobovaly jeho nicotnost (srovnej § 76 odst. 2 s. ř. s.). Krajský soud rozhodl ve věci bez jednání, neboť pro takový postup byly splněny podmínky stanovené v § 51 odst. 1 s. ř. s.
14. Žaloba **není** důvodná.
15. Podle § 10 odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
16. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podá-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost takové žádosti ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákon o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
17. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná. Z konstrukce právní úpravy uvedené v zákoně o azylu vyplývá, že v případě nepřipustných žádostí se řízení zastavuje [§ 25 písm. i) zákona o azylu], aniž by správní orgán musel přistoupit k meritornímu přezkoumání důvodů žádosti.
18. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
19. K otázce opakovaných žádostí krajský soud nejprve obecně připomíná některá základní východiska. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009,

č. j. 9 Azs 5/2009-65, je „[h]lavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany [...] postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“ V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud dále uvedl, že zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.

20. V rozsudku ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „[b]ylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřípustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“
21. Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly azylově relevantním způsobem ovlivnit postavení žadatele a které žadatel nemohl uplatnit během předchozího řízení (viz např. rozsudek ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-6, nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96).
22. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí obsahovat odůvodnění o tom, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, bod 19).
23. Napadené rozhodnutí shora uvedené náležitosti odůvodnění obsahuje. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve konstatoval, že žalobce shodně s předchozím řízením o udělení mezinárodní ochrany odmítal svůj návrat do vlasti, jelikož má obavy z pronásledování a hrozí mu vážná újma z důvodu kurdské národnosti. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zopakoval závěry z předchozího rozhodnutí o první žádosti o mezinárodní ochranu a vysvětlil, proč neshledal důvody pro udělení azylu. Přezkoumatelným způsobem následně vysvětlil, že žalobce uvedl stejné motivy odchodu z vlasti a obavy z návratu, jako v první žádosti, a to kurdskou národnost. Uvedl, že těmito důvody se již zabýval v předchozím řízení.

24. Žalovaný následně posuzoval důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu, které žalobce uvedl poprvé až v druhé žádosti o mezinárodní ochranu. V této souvislosti je třeba připomenout, že ze znění § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že novou skutečností je pouze taková skutečnost, kterou žalobce nemohl bez své viny uvést v řízení o předchozí žádosti, tedy skutečnost, která v té době vůbec neexistovala nebo o které žadatel objektivně bez své viny nevěděl. Tato skutečnost pak musí nasvědčovat tomu, že žadateli hrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 9 Azs 171/2014-31, plyne, že *„aby mohla být nová skutečnost podkladem pro řízení o mezinárodní ochraně, musí mít z hlediska udělení mezinárodní ochrany určitou relevanci. Teprve v tom případě je nová skutečnost způsobilým podkladem pro nové řízení.“* Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, či usnesení ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018-45).
25. Žalovaný se zabýval tvrzením žalobce, že má žalobce v České republice měsíc novou přítelkyni a společnost a řádně vysvětlil, proč se nejedná o důvod relevantní pro udělení mezinárodní ochrany. Proti argumentaci žalovaného žalobce v žalobě nebrojil a nezpochybnil ji. Pro úplnost krajský soud podotýká, že tvrzený vztah s českou partnerkou nelze bez dalšího považovat za natolik intenzivní, aby se mohl stát důvodem pro opakované rozhodování o udělení mezinárodní ochrany. Mezinárodní závazek České republiky respektovat rodinný a soukromý život ve smyslu čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní. Neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011-47). Státy proto nemají bezpodmínečnou povinnost respektovat právo na soukromý a rodinný život cizince a udělit mu za tímto účelem pobytové oprávnění či dokonce mezinárodní ochranu.
26. Žalovaný taktéž v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že obavu z nástupu na základní vojenskou službu žalobce mohl tvrdit již v první žádosti o mezinárodní ochranu. Z tvrzení žalobce se ani náznakem nepodává, proč žalobce obavy z vojenské služby namítal až v druhé žádosti o mezinárodní ochranu. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, opakovaná žádost o mezinárodní ochranu nemůže sloužit jako prostředek k nápravě opomenutí v prvním řízení o žádosti. Pokud žalobce vlastní vinou netvrdil důvody, které mohl uplatnit již v první žádosti, nelze toto pochybení zhojit druhou žádostí. V tomto ohledu lze tudíž konstatovat, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, aniž by mu v tom bránil nějaký objektivní důvod, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu, a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany (srov. usnesení nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011, č. j. 9 Azs 36/2011-76). Žalovaný se s tímto novým důvodem pro podání žádosti o mezinárodní vypořádal správně.
27. Je třeba připomenout, že samotná obava z nástupu na základní vojenskou službu ani nemohou představovat důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Vojenská služba představuje legitimní občanskou povinnost a odmítání jejího výkonu nemůže samo o sobě založit pronásledování ani skutečné nebezpečí vážné újmy. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 307/2017-33: *„Obecně platí, že branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu a povinnost služby v armádě při*

mobilizaci (případně trest za její nesplnění) rozhodně nelze považovat za azylově relevantní (srov. např. usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015-31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015-43, ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015-34, nebo ze dne 31. 8. 2016, č. j. 2 Azs 141/2016-32). I pokud v právním řádu státu chybí zakotvení práva nevykonávat vojenskou službu, je-li to v rozporu s přesvědčením občana, není tato skutečnost dostatečným důvodem pro poskytnutí azylu. Teprve pronásledování či odůvodněný strach z něj jako následek absence takové úpravy by mohl být důvodem pro poskytnutí azylu. Za hrozbu pronásledování nelze považovat hrozbu trestního stíhání za trestný čin, pokud např. není důvodná obava, že toto trestní stíhání bude vedeno způsobem porušujícím lidská práva (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2003, č. j. 2 Azs 15/2003-81, č. 77/2004 Sb. NSS, a usnesení NSS ze dne 23. 3. 2009, č. j. 8 Azs 40/2008-57, a ze dne 16. 4. 2008, č. j. 2 Azs 20/2008-69).“ Skutečnost, že se žalobce obává základní vojenské služby z důvodu kurdské příslušnosti, uvedl žalobce až v žalobě, žalovaný proto nepochybil, pokud se danými úvahami nezabýval, jelikož tak učinit ani nemohl.

28. Žalovaný taktéž splnil povinnost zabývat se tím, zda nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K hodnocení bezpečnostní situace žalovaným lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017-38, v němž vymezil, že „v rozhodnutí o další opakované žádosti musí být alespoň stručně uvedeno, proč k relevantní změně nedošlo a jaké podklady o tom vypovídají.“
29. Žalovaný požadované hodnocení provedl s odkazem na relevantní podklady, přičemž konstatoval, že v posuzované době ke změně v bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce nedošlo. Krajský soud se s tímto hodnocením ztotožňuje a považuje ho za dostatečné pro rozhodnutí ve věci. Hodnocení bezpečnostní situace v Turecku provedené žalovaným vyhovuje požadavkům uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008-71, podle kterého „informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“ Nelze dále odhlédnout od skutečnosti, že žalobce měl možnost se se zprávami o poměrech náležitě seznámit, přičemž žádné výhrady k jejich obsahu nevznikly, žádné doplnění dokazování nenavrhoval a další skutečnosti ke své žádosti netvrdil.
30. Krajský soud tedy souhrnně uvádí, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a netrpí procesními vadami. Důvody, o které žalobce opřel svou opakovanou žádost, žalovaný zcela správně vyhodnotil tak, že nezakládají přípustnost této žádosti. Krajský soud tedy neshledal v napadeném rozhodnutí vytýkanou nezákonnost.

VI. Závěr a náklady řízení

31. Krajský soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
32. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada

nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 30. května 2024

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně